

A LA MESA DEL CONGRÉS DELS DIPUTATS

-----, a l'empara d'allò establert en l'article 124 i següents del vigent Reglament del Congrés dels Diputats, ens dirigim a la Mesa d'aquest per presentar la següent:

PROPOSTA DE LLEI ORGÀNICA D'AMNISTIA I DE RESOLUCIÓ DEL CONFLICTE POLÍTIC ENTRE CATALUNYA I L'ESTAT ESPANYOL

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

En una societat democràtica avançada, el lliure exercici dels drets polítics no hauria de tenir com a resposta la via de la justícia penal. La llibertat d'expressió, de reunió i manifestació, de participació política per mitjà del vot per l'elecció de representants o per l'expressió directa d'una decisió, constitueixen mecanismes bàsics i essencials que garanteixen la salut democràtica d'una societat. Es tracta de drets i llibertats fonamentals que no només garanteixen l'expressió de la voluntat dels ciutadans individualment i en el seu conjunt, sinó que a més a més es configuren com els mecanismes bàsics amb els quals canalitzar democràticament el dissens i la resolució dels conflictes polítics.

I això és rellevant en tant que l'històric conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol s'aguditzà precisament després del fracàs de la proposta de nou pacte estatutari, enèsim intent de trobar un encaix de les aspiracions d'autogovern catalanes per part dels actors polítics, socials, econòmics i culturals de Catalunya. En efecte, la reforma estatutària aprovada pel Parlament de Catalunya, per les Corts Generals i referendada per la ciutadania catalana el 2006 topà amb el recurs a la via jurisdiccional.

A grans trets, l'Estatut del 2006 partia d'una interpretació oberta del marc constitucional i de les potencialitats jurídiques de la norma

estatutària com a instrument per a l'aprofundiment de l'autogovern. Al mateix temps, en tractar-se d'una llei orgànica estatal també reflectia normativament el compromís polític del Parlament de Catalunya i de les Corts Generals, ratificat pels ciutadans catalans. Entre altres objectius, perseguia un millor reconeixement de la identitat comunitària de Catalunya, l'elevació a rang estatutari del model lingüístic, l'augment i major garantia de les competències, així com un sistema de finançament suficient, equitatiu i solidari.

La Sentència 31/2010, de 28 de juny, del Tribunal Constitucional, no fou deferent amb un legislador tan singular com el de la reforma estatutària catalana, truncant d'aquesta manera la normal culminació del procés de reforma, desactivant normativament el text de l'Estatut del 2006, aprovat amb un alt consens polític i referendat per la ciutadania a les urnes, desplaçant així no només la via parlamentària paccionada, sinó també el diàleg polític com a mètode per la resolució de conflictes. La mobilització ciutadana contra la sentència va ser immediata i massiva. El 10 de juliol de 2010, centenars de milers de persones desfilaven pels carrers de Barcelona en la que fou qualificada com la manifestació més gran de la història de la democràcia a Catalunya. En el terreny parlamentari, el rebuig a la Sentència es va concretar en la Resolució 750/VIII, del Parlament de Catalunya, de 16 de juliol de 2010.

Amb posterioritat, el President de la Generalitat traslladà al President del Govern espanyol una proposta de Pacte Fiscal que no va ser considerada. Es tractava d'una iniciativa, aprovada pel Parlament de Catalunya l'octubre del 2011, mitjançant l'Informe final d'una Comissió d'Estudi, que, en síntesi, propugnava un nou sistema de finançament, inspirat en el sistema de concert econòmic, però dotat de mecanismes que havien de permetre la contribució catalana a la solidaritat interterritorial.

Davant aquesta situació de conflicte entre les institucions de l'Estat i de la Generalitat, la societat catalana, a través de llurs legítims representants, optà per reivindicar l'exercici ple dels drets i llibertats fonamentals amb l'objectiu de decidir, de nou democràticament, el seu futur polític. Per això, el Parlament de Catalunya, acordà acudir a una via apta i prevista en l'ordenament per conèixer l'opinió de la població, el que, a més a més de clarificador, també era convenient en la fase de conformació de la voluntat prèvia a l'impuls de qualsevulla iniciativa política.

El punt a partida fou la Resolució del Parlament de Catalunya 5/X, de 23 de gener de 2013, per mitjà de la qual la Cambra catalana expressà la voluntat d'exercir el dret a decidir en el marc de la legalitat vigent, en base al principi democràtic, seguint l'estela d'altres territoris integrants d'Estats liberal demòcrates com el Quebec (1980 i 1995) o Escòcia (Acord de 2012 per convocar un referèndum el 2014) i tenint en compte, a més a més, el criteri expressat per la Cort Suprema de Canadà en el seu Dictamen de 1998 i en els Informes del Consell Assessor per la Transició Nacional creat pel Govern de la Generalitat a principis de 2013.

El que es proposava amb el dret a decidir era l'aplicació d'un delicat equilibri entre legalitat i legitimitat en un Estat de Dret. Aquesta concepció partia del caràcter instrumental de la Constitució i del seu sotmetiment a la voluntat popular, amb l'objecte d'assolir vies interpretatives que permetessin canalitzar la citada voluntat dins d'un marc constitucional que, si no preveu expressament l'esdeveniment d'una secessió, sí preveu el dret fonamental a la participació. Així, el Consell Assessor per la Transició Nacional, identificà en el seu informe [«La consulta sobre el futur polític de Catalunya» (2013)] fins a cinc vies per la convocatòria legal d'una consulta a Catalunya, que foren rebutjades directament pel Govern espanyol o mitjançant pronunciaments adversos del Tribunal Constitucional.

En aquest context, és suficient recordar la petició del Parlament de Catalunya a les Corts Generals (8 d'abril de 2014), rebutjada pel Congrés dels Diputats, per a que l'Estat delegués en la Generalitat de Catalunya les funcions executives necessàries per autoritzar la convocatòria d'una consulta popular per la via de referèndum de caràcter consultiu, i això tot i comptar amb un ampli suport de la Cambra i de la societat catalana. O la sort que varen córrer tant la Llei de Catalunya 4/2010, de 17 de març, de consultes populars per via de referèndum, com la Llei de Catalunya 10/2014, de 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i altres formes de participació ciutadana, que foren impugnades davant el Tribunal Constitucional.

En aquest sentit, cal assenyalar que la primera de les lleis fou objecte d'un Dictamen per part del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya (DCGE 3/2010), que declarà la seva general adequació a la Constitució i a l'Estatut, excepte alguns incisos que varen ser modificats en la seva redacció final. La STC 51/2017, pel contrari,

declarà la seva inconstitucionalitat parcial, conclouent, en el seu FJ 7, que la llei infringia la Constitució per introduir en l'ordenament la modalitat de referèndum d'àmbit autonòmic i que això lesionava la competència exclusiva estatal de l'article 149.1.32 CE. I, pel que fa a la segona de les lleis, s'ha de tenir igualment present que el propi Consell de Garanties (DGCE 19/2014) no només manifestà que el text s'adequava a la Constitució i a l'Estatut, sinó que interpretà que les consultes populars no referendàries no podien caracteritzar-se com un veritable referèndum, ja que no anaven dirigides al cos electoral.

En relació a aquesta qüestió ha jugat un paper molt rellevant la posició del Tribunal Constitucional que es reflecteix, entre altres, en les Sentències 31/2015, 138/2015 i 259/2015, així com les Interlocutòries 141 i 170 de 2016 i 24 de 2017. Així, podria dir-se que la doctrina constitucional s'ha caracteritzat, d'una banda, per acollir una interpretació restrictiva de la Constitució, segons la qual el text constitucional, si no és reformat prèviament, no permet la convocatòria de referèndums com el reclamat des de Catalunya; i, d'altra banda, per no limitar-se a declarar la suspensió i la nul·litat de les resolucions o disposicions relatives al referèndum, ja que ha imposat a les institucions catalanes, amb especial afectació pels membres de la Mesa del Parlament, l'obligació d'abstenir-se de tramitar qualsevulla iniciativa en el mateix sentit, amb el risc, confirmat posteriorment, no només de suspensió immediata de llurs decisions, sinó també d'incórrer en responsabilitats penals en cas d'incompliment.

A aquesta interpretació reductiva de la Constitució, allunyada d'una concepció útil del constitucionalisme, es pot oposar un altre criteri interpretatiu derivat de l'aplicació conjunta del principi democràtic i de l'Estat de Dret i de la consegüent necessitat de no obstruir amb arguments jurídics no incontestables una reivindicació democràtica. A més a més que és de sobra conegut que, en democràcia, quan ha convingut, s'han imposat interpretacions flexibles del preceptes constitucionals relatius als referèndums, favorables a l'exercici del dret de participació política. En les circumstàncies descrites, ni s'ha de dir que les institucions catalanes es varen veure davant la difícil disjuntiva política d'acatar les decisions del Tribunal Constitucional i renunciar a fer el referèndum, o respectar els pronunciaments de la majoria del Parlament i continuar amb l'objectiu de celebrar el referèndum.

II

En aquest iter polític seguit per les institucions catalanes, és obligat mencionar també el procés participatiu sobre el futur polític de Catalunya de 9 de novembre de 2014 (9-N), plantejat com alternativa davant la impossibilitat evidenciada de celebrar una consulta autoritzada per les Corts o regida per les lleis del Parlament de Catalunya. De la mateixa forma que les anteriors consultes projectades, aquesta tenia com objectiu conèixer l'opinió dels ciutadans catalans sobre el futur polític de Catalunya. Com és sabut, aquesta iniciativa tornà a col·lisionar amb la judicialització del conflicte en lloc de recórrer a les vies polítiques. Aquesta vegada a més a més davant la justícia penal, després de les accions exercides per l'Estat davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, qui condemnà a penes de fins a dos anys d'inhabilitació per un delictes de desobediència als màxims responsables del Govern de la Generalitat, encapçalats pel seu President. Al seu torn, el Tribunal de Comptes, en l'exercici de llurs funcions jurisdiccionals, els hi imposà una condemna de prop de 5 milions d'euros per les despeses efectuades per l'organització de la consulta.

El resultat de les eleccions al Parlament de Catalunya de 2015 no podia ser aliè a tot allò succeït fins aquest moment. Obstruïda la via del referèndum pactat o de la consulta no referendària, i ateses les limitacions de l'expressió política del 9-N, les eleccions del mes de setembre varen adquirir un caràcter plebiscitari, amb el resultat que els ciutadans comencis expel·liren una majoria favorable a iniciar un procés democràtic que culminés amb la independència de Catalunya, en el cas que així ho decidís la ciutadania amb el seu vot. Per això, es conformà una majoria parlamentària que no només atorgà la seva confiança a un Govern amb un programa públic, conegut i explícit en el sentit expressat, sinó que per voluntat expressa residencià el debat i les principals decisions polítiques en la seu parlamentària, com demostra, entre altres, la Resolució 306/XI, de 6 d'octubre de 2016, i la Moció 122/XI, de 18 de maig de 2017, de la qual derivà una carta dirigida pel President de la Generalitat al del Govern espanyol (24 de maig de 2017). En aquesta missiva, que no va ser considerada, es manifestava la voluntat de les institucions catalanes d'acordar amb l'Estat un referèndum sobre el futur polític de Catalunya.

La resposta de les institucions de l'Estat insistí en el procés de

judicialització complementant amb altres mesures administratives, especialment a partir del moment en què les institucions de la Generalitat decidiren continuar amb l'objectiu de l'organització d'un referèndum. En aquest punt ha de mencionar-se el bloqueig de la inviolabilitat i l'autonomia parlamentària mitjançant tot tipus d'accions i recursos judicials, als que seguiren detencions i actuacions de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, amb greu afectació als drets humans fonamentals, com es posà de relleu durant la jornada de votació de l'1 d'octubre de 2017.

Poc més tard, l'Audiència Nacional dictà ordres de presó preventiva per dos activistes socials, els líders d'Òmnium Cultural i de l'Assemblea Nacional Catalana. Seguidament, les actuacions judicials afectaren al conjunt del Govern de la Generalitat, a diversos membres de la Mesa del Parlament de Catalunya i a diferents portaveus i líders polítics. La Presidenta del Parlament, el Vicepresident del Govern i fins a set Consellers acabaren ingressant a presó setmanes més tard. La resta de membres del Govern, encapçalats pel seu President, així com altres destacats líders polítics, optaren per denunciar des de diferents Estats europeus tals esdeveniments i el desenvolupament dels procediments judicials iniciats contra dirigents independentistes a l'Estat espanyol.

Paral·lelament, i obviant el recurs a altres mecanismes polítics, s'imposà la intervenció de l'autogovern català mitjançant l'aplicació, fins aleshores inèdita, del mecanisme coercitiu emparat en l'article 155 de la Constitució, que significà la dissolució del Parlament de Catalunya, la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya per part del Govern espanyol, el cessament de l'executiu i el sotmetiment de l'Administració catalana a l'autoritat de l'Estat.

En efecte, el Ple del Senat de 27 d'octubre de 2017 aprovà les mesures coactives requerides pel Govern per garantir el compliment de les obligacions constitucionals i la protecció de l'interès general. Aquestes mesures foren qüestionades en seu jurisdiccional a través de diversos recursos. Per una banda, s'assenyalava, respecte la fase de requeriment, la insuficiència de les iniciatives de diàleg desenvolupades pel Govern espanyol i l'absència de concreció sobre les possibles mesures a adoptar. Per l'altra, en relació amb les mesures més greus efectivament adoptades (cessament del Govern i dissolució del Parlament) se subratllava llur contradicció amb el principi constitucional d'autonomia política, la forma de govern

parlamentària i els drets fonamentals de participació i d'exercici de càrrecs públics derivats de l'article 23 de la Constitució. Les posteriors sentències del Tribunal Constitucional, que avalaren la constitucionalitat de les mesures adoptades a l'empara de l'article 155 CE, implicaren la continuïtat de les interpretacions contràries a plantejar en termes de diàleg la solució al principal problema polític de l'Estat.

A tot això, s'hi sumà posteriorment, com a resultat evident de la renúncia al diàleg i la negociació política, un procés judicial que assumiria la Sala Penal del Tribunal Suprem, amb el resultat d'una condemna a nou dels processats —membres del Govern català, del Parlament de Catalunya, o dirigents d'entitats sobiranistes— a penes de presó d'entre 9 i 13 anys pel delicte, entre altres, de sedició (STS 459/2019). Però la causa no s'esgotà amb aquesta condemna. El seu caràcter general contra el moviment independentista s'ha concretat en la fragmentació de la mateixa en múltiples causes seguides davant diversos Jutjats d'Instrucció, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el Tribunal de Comptes, l'Audiència Nacional i el mencionat Tribunal Suprem. En aquestes s'han vist involucrats centenars de ciutadans, Alcaldes, diputats, membres del Govern i de l'Administració de la Generalitat, acadèmics, activistes socials, etc.

Davant aquesta situació, no hi ha dubte que una societat que es pretén avançada des del punt de vista democràtic ha de recuperar com a prioritària la via política per la resolució dels conflictes de naturalesa política. Una Constitució democràtica no ha d'erigir-se com un mur davant un problema polític profundament arrelat en la societat, sinó que, ben al contrari, ha d'exercir una funció integradora, permetent el lliure debat parlamentari de totes les iniciatives polítiques i fent possible l'expressió democràtica dels ciutadans per decidir el tipus d'articulació política que desitgen. I la millor eina per la construcció de la mencionada solució és la de posar fi a la judicialització del conflicte i l'exclusiu enfocament penalista donat fins al moment pels poders i institucions de l'Estat mitjançant l'amnistia per tots els condemnats i encausats. Una amnistia que permeti esmenar el dany ocasionat fins ara i que permeti edificar una solució al conflicte sobre la base de ciments sòlids, per mitjà del diàleg polític i el respecte a la voluntat majoritària de la ciutadania.

III

És sabut que la Constitució no menciona explícitament la figura de l'amnistia. Amb tot, conté una referència al dret de gràcia en el seu article 62.i indicant que correspon al Rei «exercir el dret de gràcia d'acord amb la llei, que no podrà autoritzar indults generals». La citada regulació constitucional es completa amb allò disposat en l'article 87.3, que en el seu últim incís estableix la prohibició de la iniciativa legislativa popular en relació a la prerrogativa de gràcia, i en l'article 102.3 que impedeix l'aplicació de la mateixa als supòsits de responsabilitat criminal del President i la resta de membres del Govern.

Això és rellevant perquè el silenci constitucional a propòsit de l'amnistia, combinat amb l'expressa prohibició pel que fa als indults generals, ha portat a alguns sectors de la doctrina penal a sostenir que la Constitució exclou l'amnistia del nostre ordenament jurídic, amb l'argument que, si el text constitucional prohibeix expressament com a mínim l'indult general, amb més motiu ha d'entendre's que prohibeix allò més enllà (l'amnistia). No obstant, aquesta interpretació —de signe prohibicionista— ha estat contradita per nombrosos pronunciaments de la doctrina penal i constitucional, que han defensat l'admissibilitat de l'amnistia en el marc de la Constitució de 1978. De fet, la pròpia doctrina del Tribunal Constitucional, concretament les Sentències 63/1983 i 147/1986, ha vingut a confirmar aquesta última orientació doctrinal en no qüestionar, en termes constitucionals, l'actuació del legislador en aprovar en el seu dia una legislació d'amnistia, afirmant a més a més la possibilitat de concebre la mateixa com «una raó derogatòria retroactiva d'unes normes i dels efectes lligats a les mateixes» (STC, 63/1983, FJ 2).

Per altra banda, sense deixar de tenir en compte que en la trajectòria històrica del constitucionalisme espanyol es troben precedents de l'admissibilitat de l'amnistia sense expressa previsió constitucional, poden adduir-se altres arguments a favor de la inequívoca constitucionalitat d'aquest tipus d'iniciatives. En primer lloc, la possibilitat d'incloure l'amnistia en la genèrica previsió del dret de gràcia del citat article 62.i CE, en tant que aquesta figura tradicionalment forma part de la mateixa i és substantivament diferent de l'indult. També, i partint del raonament anterior, que la prohibició que conté el precepte constitucional es refereix

exclusivament als indults generals. Finalment, el fet que l'Estat pot dictar disposicions retroactives favorables (art. 9.3 CE), el que, combinat amb l'absència de prohibició expressa de l'amnistia, no impediria l'existència d'una legislació de la mateixa ja que, com s'ha indicat anteriorment, resulta molt similar a la legislació penal amb efectes retroactius. D'acord amb aquesta interpretació constitucional favorable a l'aprovació de lleis d'amnistia, val a destacar que aquesta figura, com a causa d'extinció de la responsabilitat penal que és, segueix present en l'article 666.4 de la Llei d'Enjudiciament Criminal. Així doncs, no hi ha dubte que del marc constitucional es desprèn amb claredat que l'amnistia forma part de les potestats del legislador.

La present proposició de llei es fonamenta, com s'ha dit, en el pressupòsit d'un greu conflicte entre les institucions polítiques de Catalunya i Espanya, que ha donat lloc a elevades penes de presó per als condemnats com a conseqüència de l'organització d'un referèndum o la celebració de manifestacions massives. Però també es fonamenta en el valor «justícia» com a instrument per superar el conflicte polític i recuperar l'estabilitat i la normalitat política. El citat valor constitucional, a més a més, es manifesta i s'articula conjuntament amb altres principis i valors democràtics, especialment el principi d'igualtat, ja que en el seu articulat es determina amb precisió el seu abast temporal, les conductes delictives a les quals s'aplica, i també l'àmbit subjectiu dels beneficiaris, amb la voluntat de no excloure cap tipus de comportaments il·lícits, això és, el desig d'incloure a totes les parts afectades pel conflicte.

Això s'ha de destacar perquè, sense dubte, la constitucionalitat d'una llei d'amnistia depèn de la seva adequada articulació amb els principis i valors generals del text constitucional de 1978. En aquest sentit, s'ha de tenir present abans de tot que la Constitució de 1978 s'integra en la tradició liberal democràtica que ha il·luminat els Estats socials i democràtics de Dret contemporanis. Per aquest motiu, la projecció de valors com la justícia i la igualtat en qüestions com el fonament, la finalitat, l'àmbit i les condicions d'una llei d'amnistia haurien de presidir l'elaboració i l'aprovació de tota legislació d'amnistia en el marc de la Constitució espanyola de 1978.

Aquesta configuració de l'amnistia com a via de superació d'un greu conflicte polític entronca, a més a més, amb un rellevant precedent històric: l'amnistia ratificada per la Diputació Permanent del Congrés dels Diputats el 1936 a propòsit del Decret-Llei de 21 de febrer del

mateix any. Les concomitàncies amb la situació present, són evidents ja que aquesta amnistia implica, entre altres efectes, deixar sense efecte les penes de 30 anys de presó per delictes de rebel·lió que el Tribunal de Garanties Constitucionals de la Segona República hauria imposat al President de la Generalitat i a membres del seu Govern pels fets del 6 d'octubre de 1934. L'exposició de motius del citat Decret-Llei és suficientment eloqüent del sentit de l'amnistia ja que qualifica «d'una mesura de pacificació convenient al bé públic i a la tranquil·litat de la via nacional, en què estan interessats per igual tots els sectors polítics».

IV

Pel que respecta als aspectes formals, als que la present proposició de Llei se subjecta, s'ha d'assenyalar que no sembla haver-hi dubte sobre que l'amnistia constitueix una matèria penal, i que, consegüentment, ha de ser aprovada mitjançant Llei parlamentària, a més a més que, d'acord amb l'article 149.1.6 CE, per tractar-se d'una competència exclusiva de l'Estat, han de ser les Corts Generals les competents per la seva aprovació. Pel que fa al tipus de Llei, tampoc sembla que es generi controvèrsia de cap mena, en la mesura en que, com s'ha dit, es tracta de matèria penal i per consegüent afecta drets fonamentals, pel que, de conformitat amb l'article 81 CE, la Llei ha de tenir el caràcter d'orgànica.

Entrant en els aspectes materials, i en coherència amb tot el que s'ha exposat, la present proposició de Llei té com a àmbit objectiu tot els actes d'intencionalitat política, qualsevol que fos el seu resultat, tipificats com a delictes o com a conductes punibles administrativament, realitzats des de l'1 de gener de 2013 i fins al moment de l'entrada en vigor de la present Llei, qualsevulla sigui la seva denominació i contingut. S'entendrà per intencionalitat política qualsevol fet vinculat a la preparació, organització, convocatòria, finançament, afavoriment, promoció, execució i celebració tant del Procés participatiu sobre el futur polític de Catalunya de 9 de novembre de 2014 com del referèndum d'autodeterminació d'1 d'octubre de 2017, així com els actes de protesta a la via pública que, amb la finalitat de defensar les mencionades consultes o de criticar l'actuació de les autoritat governamentals o jurisdiccionals haguessin estat perseguits penalment o administrativament des de la data de celebració del mencionat referèndum. S'entendrà per moment de

realització de l'acte aquell en el qual s'inicià l'activitat subjecta a procediment penal, en qualsevol de llurs fases preprocessals, processals i d'execució, o administrativa, en qualsevol de les fases d'iniciació i instrucció i de finalització del procediment.

Queden compreses en l'aplicació d'aquesta Llei, entre altres, la Causa Especial 20907/2017, seguida davant el Tribunal Suprem; el Sumari 1/19, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; el Sumari 2/19, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; el Procediment Abreuiat 2/2019, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; el Procediment Abreuiat 478/18, seguit davant el Jutjat d'allò Penal nº 11 de Barcelona; el Procediment Abreuiat 99/2018, seguit davant el Jutjat Central d'Instrucció nº 6 de l'Audiència Nacional; el Sumari 7/2019, seguit davant la Secció 1a de l'Audiència Nacional; el Sumari 5/18, seguit davant el Jutjat d'Instrucció nº 13 de Barcelona; el Sumari 80/19, seguit davant la Secció d'Enjudiciament del Tribunal de Comptes; les Diligències Prèvies 576/2019, seguides davant el Jutjat d'Instrucció nº 4 de Figueres; el Procediment Abreuiat 58/19, seguit davant el Jutjat d'Instrucció nº 3 de Tortosa; les Diligències Prèvies 2/2020, seguides davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; i el Procediment Abreuiat 1/2012, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

L'amnistia deixarà sense efecte de cap mena, a més a més, els processos constitucionals, administratius, d'extradició activa, de cooperació jurídica europea i internacional, econòmics o comptables i electorals, conclosos o iniciats en cada un d'aquests àmbits, relacionats amb les finalitats anteriorment mencionades, així com a les investigacions impulsades en l'àmbit policial, fiscal o jurisdiccional amb la mateixa finalitat. No podrà iniciar-se cap procediment ni diligència de cap classe en relació amb els fets descrits ni amb els relacionats amb els mateixos que fossin o haguessin pogut ser enjudiciats per connexió amb els mencionats. Així, les diligències i procediments encara no conclosos o sense resolució ferma seran arxivats sense més tràmit i tampoc podrà iniciar-se cap altre procediment o diligència en relació amb els fets referits ni amb els relacionats amb els mateixos que fossin o haguessin pogut ser enjudiciats per connexió.

Pel que fa a l'àmbit subjectiu, l'amnistia s'estén a tots els possibles

responsables penals, en qualsevol de llurs manifestacions, així com als responsables civils directes i subsidiaris i als eventuais partícips a títol lucratiu. També abraça als membres dels Cossos i Forces de Seguretat, que, en ocasió d'actuacions d'investigació de qualsevol índole, o d'impediment de la realització dels fets mencionats al principi, s'hagin vist immersos en procediments penals, disciplinaris o de qualsevol índole, ja estiguin en curs o hagin conclòs amb condemnes i sancions.

L'amnistia portarà emparellada com a conseqüència l'extinció de la responsabilitat criminal derivada de les penes imposades o que es poguessin imposar amb caràcter principal o accessori, així com de les responsabilitats civils de qualsevol índole, exigibles davant qualsevol jurisdicció i derivades dels fets descrits. Igualment, es posarà fi a les investigacions i processos judicials iniciats, així com a les declaracions de rebel·lia processal, processos d'extradició, euroordres o sol·licituds de suplicatori per sotmetre a judici a les persones responsables de les actuacions o omissions relatives als fets amnistiats. L'amnistia també determinarà la reintegració en la plenitud de llurs drets actius i passius als funcionaris civils sancionats, així com la seva reincorporació als Cossos que pertanyin, si haguessin estat separats, sense dret a percebre havers pel temps en què no haguessin prestat servei efectiu, però amb el reconeixement de l'antiguitat corresponent i la percepció dels havers passius en el seu cas. També significarà l'eliminació dels antecedents penals i notes desfavorables en expedients personals, fins i tot quan el sancionat hagués mort. Es tornaran les fiances i les penes, sancions o multes de caràcter econòmic amb l'interès legal del diner, així com tota classe d'embargaments, limitacions o restriccions de disposició patrimonial de les mateixes o els seus afins, a sol·licitud dels interessats.

L'amnistia també deixa sense efecte les resolucions judicials i actes administratius o governamentals que hagin produït acomiadaments, sancions, limitacions o suspensions dels drets actius o passius dels treballadors per compte aliè, derivats dels fets contemplats en la present Llei, restituint als afectats tots els drets que tenien en el moment d'aplicació de la mateixa de no haver-se produït aquelles mesures, incloses les cotitzacions de la Seguretat Social i Mutualisme Laboral que, com a situació d'assimilades a l'alta, seran càrrec de l'Estat.

Finalment, la Llei preveu l'aplicació de l'amnistia d'ofici o a instància

de part, amb audiència, en tot cas, del Ministeri Fiscal. L'acció per sol·licitar-la serà pública i imprescriptible, si bé els efectes econòmics restaran subjectes a les diferents normes de prescripció de l'Ordenament Jurídic. La seva aplicació correspondrà exclusivament als Jutges i Tribunals, i també a la jurisdicció no penal, si entenguessin o haguessin entès de les diligències i causes a les que afecta la present Llei, qualsevol que sigui l'estat de tramitació. Tot això afectarà igualment a les Fiscalies de qualsevol òrgan jurisdiccional o administratiu, així com a les autoritats policials que hagin obert i arxivat o encara mantinguin diligències de qualsevol classe. A excepció de les resolucions d'excarceració, que seran acordades i executades d'immediat, dites resolucions s'adoptaran d'ofici, amb notificació immediata als interessats, en el termini màxim de dos mesos fins i tot quan haguessin cessat els seus efectes. El termini perquè els interessats o els seus hereus puguin sol·licitar les resolucions o còpies autèntiques de les mateixes serà de cinc anys. Les resolucions només podran ser recorregudes pels interessats quan s'hagin vist denegades. L'autoritat judicial competent ordenarà en el termini màxim d'una audiència la immediata llibertat dels beneficiats per l'amnistia que es trobessin a presó i deixarà sense efecte les ordres de busca i captura dels que estiguessin declarats en rebel·lia. En cas de requerir-la, les autoritats competents proveiran de passaports vàlids o aixecaran qualsevol restricció que pesés sobre la llibertat de moviments dels amnistiats i que pogués estar reflectida en els sentits de control i cooperació judicial i policial.

Per tot allò exposat, en nom de ----- ens dirigim a la Mesa del Congrés dels Diputats, a l'empara d'allò establert en l'article 124 i següents del vigent Reglament del Congrés dels Diputats, per presentar la següent Proposició de Llei Orgànica de regulació de l'amnistia i de resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol.

Article primer

1. Queden amnistiats tots els actes d'intencionalitat política, qualsevol que fos el seu resultat, tipificats com a delictes o com a conductes determinants de responsabilitat administrativa realitzats des de l'1 de gener de 2013 i fins el moment de l'entrada en vigor de la present Llei, qualsevol que sigui llur denominació i contingut. S'entendrà per intencionalitat política qualsevol fet vinculat a la preparació, organització,

convocatòria, finançament, afavoriment, promoció, execució i celebració tant del Procés participatiu sobre el futur polític de Catalunya de 9 de novembre de 2014 com del referèndum d'autodeterminació d'1 d'octubre de 2017, així com els actes de protesta a la via pública que, amb la finalitat de defensar el citat referèndum o de criticar l'actuació de les autoritats governatives o jurisdiccionals haguessin estat perseguits penalment o administrativa des de la data de celebració del citat referèndum. S'entendrà per moment de realització de l'acte aquell en què s'inicià l'activitat subjecta a procediment penal, en qualsevol de llurs fases preprocessals, processals i d'execució, o administratiu, en qualsevol de les fases d'iniciació i instrucció i de finalització del procediment.

Queden compreses en l'aplicació d'aquesta Llei, entre altres, la Causa Especial 20907/2017, seguida davant el Tribunal Suprem; el Sumari 1/19, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; el Sumari 2/19, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; el Procediment Abreviat 2/2019, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; el Procediment Abreviat 478/18, seguit davant el Jutjat d'allò Penal nº 11 de Barcelona; el Procediment Abreviat 99/2018, seguit davant el Jutjat Central d'Instrucció nº 6 de l'Audiència Nacional; el Sumari 7/2019, seguit davant la Secció 1a de l'Audiència Nacional; el Sumari 5/18, seguit davant el Jutjat d'Instrucció nº 13 de Barcelona; el Sumari 80/19, seguit davant la Secció d'Enjudiciament del Tribunal de Comptes; les Diligències Prèvies 576/2019, seguides davant el Jutjat d'Instrucció nº 4 de Figueres; el Procediment Abreviat 58/19, seguit davant el Jutjat d'Instrucció nº 3 de Tortosa; les Diligències Prèvies 2/2020, seguides davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; i el Procediment Abreviat 1/2012, seguit davant la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

2. L'amnistia deixarà sense efecte de cap mena, a més a més, els processos constitucionals, administratius, d'extradició activa, de cooperació jurídica europea i internacional, econòmics o comptables i electorals, conclosos o iniciats en cada un d'aquests àmbits, relacionats amb les finalitats en l'apartat primer, així com a les investigacions impulsades en l'àmbit

policial, fiscal o jurisdiccional amb la mateixa finalitat.

3. No podrà iniciar-se cap procediment ni diligència de cap classe en relació amb els fets descrits en el numeral primer d'aquest article ni amb les relacions amb els mateixos que fossin o haguessin pogut ser enjudiciats per connexió amb els mencionats.
4. Las diligències i procediments encara no conclusos o sense resolució ferma seran arxivats sense més tràmit.

Article segon

En tot cas, estaran compresos en l'amnistia:

- a) Els delictes de rebel·lió, sedició, desordres públics, desobediència, prevaricació, falsedats, malversació de cabals públics, o revelació de secrets, així com els delictes comesos en ocasió o motiu d'ells.
- b) Els actes d'expressió d'opinió, realitzats a través de la premsa, impremta o qualsevol altre mitjà de comunicació.
- c) Els actes de diversa índole que hagin estat mediats per la realització dels actes amnistiats, sigui la que sigui llur denominació i ubicació legal.

Article tercer

1. També quedaran amnistiats els membres dels Cossos i Forces de Seguretat pels actes generadors de causes penals o expedients administratius disciplinaris en curs o conclusos realitzats en ocasió d'actuacions d'investigació de qualsevol índole o d'impediment de la realització dels fets mencionats en l'article primer d'aquesta llei. De la mateixa manera, no podrà iniciar-se cap tipus de procediment en relació a tals fets.
2. En cap cas, haver estat sotmès a un procediment o haver estat condemnat tindrà cap reflex en els fulls personals de serveis dels citats funcionaris.

3. En especial, queden amnistiades les actuacions contra els drets cívics, en especial, els relatius a detencions il·legals, lesions, i contra la integritat moral de les persones.

Article quart

1. L'amnistia determinarà l'extinció de la responsabilitat criminal derivada de les penes imposades o que es poguessin imposar amb caràcter principal o accessori, així com les responsabilitats civils de qualsevol índole exigibles en qualsevol jurisdicció derivada de tals fets.
2. Els efectes i beneficis de l'amnistia als que es refereixen els tres primers articles d'aquesta Llei seran en cada cas els següents:
 - a) L'autoritat judicial competent ordenarà la immediata llibertat dels beneficiats per l'amnistia que es trobessin a presó i deixarà sense efectes les ordres de busca i captura nacionals, europees i internacionals dels que estiguessin declarats en rebel·lia. En el cas de requerir-los, les autoritats competents proveiran de passaports vàlids o aixecaran qualsevol restricció que pesés sobre la llibertat de moviments dels amnistiats i que pogués trobar-se reflectida en els sistemes de control i cooperació judicial i policial.
 - b) Es posarà fi a les investigacions i als processos judicials iniciats, així com a les declaracions de rebel·lia processal, processos d'extradició, euroordres o sol·licituds de suplicatori per sotmetre a judici a les persones responsables de les actuacions i omissions citades en l'article 1 d'aquesta Llei.
 - c) La reintegració en la plenitud de llurs drets actius i passius dels funcionaris civils sancionats, així com la reincorporació dels mateixos a llurs respectius Cossos, si haguessin estat separats. Els funcionaris reposats no tindran dret a percebre havers pel temps en què no haguessin prestat servei efectiu, però se'ls reconeixerà l'antiguitat que els correspongui com si no hagués hagut interrupció en la prestació dels serveis.
 - d) L'eliminació dels antecedents penals i notes desfavorables en expedients personals, fins i tot quan el sancionat hagués mort o

hagués causat baixa per qualsevol altre motiu que no fos sancionador.

- e) Es retornaran les fiances i les penes, sancions o multes de caràcter econòmic amb l'interès legal del diner, a favor de les persones que les constituïren, depositaren o liquidaren o a càrrec de qui foren executades, així com tota classe d'embargaments, limitacions o restriccions de disposició patrimonial de les mateixes o els seus afins i a sol·licitud dels interessats.

Article cinquè

L'amnistia deixa sense efecte les resolucions judicials i actes administratius o governatius que hagin produït acomiadaments, sancions, limitacions o suspensions dels drets actius o passius dels treballadors per compte aliè, derivats dels fets contemplats a la present Llei, restituint als afectats tots els drets que tindrien en el moment d'aplicació de la mateixa de no haver-se produït tals mesures, incloses les cotitzacions de la Seguretat Social i Mutualisme Laboral que, com a situació assimilada a l'alta, seran càrrec de l'Estat.

Article sisè

1. L'amnistia s'aplicarà d'ofici o a instància de part amb audiència, en tot cas, del Ministeri Fiscal. L'acció per sol·licitar-la serà pública.
2. L'aplicació de l'amnistia, en cada cas, correspondrà amb exclusivitat als Jutges, Tribunals, que entenguessin o haguessin entès de les diligències i causes a les quals afecta a present Llei.
3. En tot cas, les citades autoritats adoptaran, d'acord amb les lleis processals en vigor i amb caràcter d'urgència, les decisions pertinents en compliment de la Llei, qualsevol que sigui l'estat de tramitació del procés i la jurisdicció de què es tracti.
4. A més a més, a petició de l'interessat, podrà certificar-se-li la integritat de l'expedient i, en tot cas, la resolució final recaiguda que la present Llei deixa sense efecte i la resolució de

l'aplicació de la mateixa a les diligències corresponents.

5. Del mode expressat en els numerals anteriors procediran els tribunals, sigui quina sigui la seva denominació i jurisdicció aliena a la penal, juntes electorals i altres organismes que hagin intervingut en els causes, processos i expedients en què han intervingut, o encara intervinguin i que s'hagi vist afectat per la present Llei.
6. Allò disposat en el numeral anterior afecta per igual a les Fiscalties de qualsevol òrgan jurisdiccional o administratiu, així com a les autoritats policials de la que es tingui notícia que hagin obert i arxivat o encara mantingui diligències de qualsevol classe relacionades amb els fets objecte de la present Llei d'Amnistia.
7. A excepció de les resolucions d'excarceració i l'aixecament de les declaracions de rebel·lia processal, que seran acordades i executades d'immediat, les resolucions referides en els numerals precedents s'adoptaran d'ofici, amb notificació immediata als interessats, en el termini màxim de dos mesos, encara que haguessin cessat llurs efectes. El termini perquè els interessats o llurs hereus puguin sol·licitar les resolucions o còpies autèntiques de les mateixes serà de cinc anys.
8. Les resolucions que es dictin només podran ser recorregudes pels interessats quan siguin denegades.

Article setè

Les accions per al reconeixement dels drets establerts en aquesta Llei seran imprescriptibles. No obstant, els efectes econòmics dels drets reconeguts estaran subjectes a les diferents normes de prescripció de l'Ordenament Jurídic.

Article vuitè

La present Llei entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat»